

EVA HRAŠKOVÁ

RAINDIE
SO SVOKROU

MARENČIN PT

Venujem všetkým ženám, pretože – v tom lepšom prípade – bude jedného dňa každá z nás svokrou...

EVA HRAŠKOVÁ

**rande
so svokrou**

MARENČIN PT

© Eva Hrašková, 2016
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
567. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-773-9 (brož.)
ISBN 978-80-8114-773-9 (ePub)
ISBN 978-80-8114-773-9 (PDF)

Už dávno neplatí, že keď vtáčika lapajú, pekne mu spievajú

Nikdy som si nemyslela, že takto dopadnem. Zliepať črepiny, ktoré niekto dôkladne rozlámal na tie najdrobnejšie kúsky, vôbec nebolo jednoduché. Tomu však predchádzala celkom zaujímavá životná etapa. Veď posúďte sami.

Keď som sa po slávnostnej ceremónii promovania úspešných študentov vrhla pod aulou na univerzite do náručia môjho úžasného, charismatického a hlavne bohatého priateľa Dušana, myslela som si, že v jeho náručí zostanem po všetky dni až do skončenia sveta. Minimálne.

Jeho občasné arogantné úlety som pripisovala tomu, že toho má, chudáčik, v práci veľa a zastávala som si ho pred celým svetom. A to aj napriek tomu, že všetci okrem mňa videli, že až taký perfektný nie je. Jazdil na aute, ktoré stálo minimálne toľko ako trojizbový byt na sídlisku, na ktorom som si potajme vysnívala priestranný bytík len pre nás dvoch. Z času na čas ma dokonca môj drahý na tom úžasnom aute vyzdvihol pred školou. Vtedy sme upútali pohľady všetkých mojich rovesníčok, ktoré na mňa po zvyšok roka závistlivo gánili.

Počas mojich letných brigád v zahraničí vždy

na posledné dva týždne vycestoval za mnou a užívali sme si spolu krásy tej ktorej krajiny. Aj v zime sa nám podarilo zopárkrát zájsť na lyžovačku. A ubytovaní sme neboli ďalej ako priamo na svahu! Svet bol naozaj krásny. Jediné, čo na našom priateľstve bolo čudné, bolo to, že ani jediný raz za dva roky nášho priam ukážkového vzťahu ma nepredstavil doma. Najprv som si myslela, že je to tým, že je o sedem rokov starší a tento závrtný vekový rozdiel by mohol byť pre jeho rodinu problémom. Potom som si nahovárala, že ma chce predstaviť doma až ako vyzretú ženu s vysokoškolským diplomom. Ale kedy je žena skutočne dospelá a zrelá? Titul a diplom na to nestačia... Občas som sa dokonca strachovala, či to jeho vyháňanie sa môjmu zoznámeniu s jeho najbližšími nespočíva v tom, že nepochádzame z rovnakých pomerov, no vo svetlejších chvíľkach som na túto „maličkosť“ nemyslela.

Slnčné dni striedali tie zamračené a vtedy sa mi ťažko hľadalo na seba Dušanovými očami. Učila som sa dobre, všetky skúšky som zvládala ľavou zadnou a, samozrejme, v prvom možnom termíne. No jeho to nefascinovalo. Vlastne vôbec ho nenadchýnali veci, ktoré boli zmyslom môjho života. Keď som po posledných letných prázdninách nastupovala na gymnázium ako učiteľka angličtiny a taliančiny, tešila som sa ako malé dieťa. Opäť. A opäť sama.

Škola mala popri svojej činnosti otvorenú aj súkromnú jazykovku, kde som si mohla privyrobiť nejaké to euro k mizernému nástupnému učiteľskému platu. No to, čo ma lákalo najviac,

bolo, že som sa mohla zapájať do rôznych medzinárodných projektov s partnerskými školami v najrôznejších krajinách Európy či sveta! Dokonca som mala niekoľko služobných ciest do destinácií, kam by som sa možno len tak nedostala. Jedny boli so študentmi, na iné sme šli čisto učiteľská banda. Ibaže pre môjho Duška to časom začalo byť málo...

Na prvé Vianoce, počas môjho nového života s Dušanom pod jednou strechou, nikdy nezabudnem. Volala jeho mama, vraj by jej už milovaný synáčik mohol predstaviť svoju budúcu nevestu. Spoza dverí som počula, ako sa chvíľu hádali. Môj dokonalý partner, čo sa presťahoval od mamičky ku mne do bytu, na ktorý som si vzala hypotéku (samozrejme, že sama, on len sem-tam prihodil zopár drobných do spoločného rozpočtu) a jeho milovaná matka, o ktorej som síce veľa počula, ale nikdy som si neoverila, či skutočne existuje. Vzápätí s hollywoodskym úsmevom otvoril dvere a povedal, že tieto Vianoce budeme tráviť u jeho rodičov.

Už teraz viem, že keď ženy hovoria o svojej intuícii či šiestom zmysle, nemlátia prázdnu slamu. Aj ja som mala zvláštnu intuíciu. Z nášho sviatočného plánu, o ktorom som sa len dozvedela (vôbec som nemohla povedať svoj názor ani predstavy o tom, ako som chcela tráviť dni pokoja ja), mi bolo nejako čudne. Dva dni pred odchodom k Dušanovým rodičom mi dokonca bolo nevoľno od žalúdka a na toailete som strávila viac času než v ktorejkoľvek inej miestnos-

ti bytu. Doma som to vysvetlila tak, že mi asi nesadlo občerstvenie, ktoré študenti pripravili na náš anglický vianočný večierok. A ani obed v školskej jedálni nebol práve delikatesou. A to len kvôli tomu, aby si môj drahý nerobil starosti. Ibaže on si ich nerobil ani tak...

V deň „D“ som sa nahodila do najlepších šiat, aké som objavila v nákupných centrách, a vlasy som si upravila do prísneho drdola – nech na tú učiteľku aj vyzerám. Vypochoďovala som zo spálne s taškou plnou darčiekov, ktoré som na úkor tých našich kupovala budúcim svokrovcom. Od Dušana som sa pýtať, aby prispel, neodvážila.

Priznávam, spravovanie a rozdeľovanie financií bolo u nás minimálne obdivuhodné. Hoci zo začiatku som sa tak trošku na Duškovu podporu spoliehala, realita bola iná. Peniaze sme si držali každý zvlášť. No nádejala som sa, že po svadbe sa všetko zmení. Ibaže o nej doposiaľ nebola reč. Ani o peniazoch. Dušan síce výborne zarábala (netuším koľko, vždy sa tejto téme vyhýbal, dokonca raz povedal niečo o podpísanej mlčanlivosti), ale ja som sa po jeho odmietavom postoji viac nevyptovala.

Nevravím, že ma nesklamalo a nezarazilo, keď som ešte pred ukončením univerzitného štúdia nadhodila tému spoločného bývania a on sa nechytal. Tak som zašla do realitnej kancelárie, následne do banky. Zoškrekčovala som všetky úspory z letných brigád, ktoré som trávila ako animátorka alebo turistická sprievodkyňa v mojom milovanom Taliansku, pridala každé euro, ktoré sa mi podarilo zo všetkých mož-

ných zdrojov – prekladov a doučovaní – odložiť. Pripočítala som životnú poisťku, ktorú mi do osemnástich rokov platili rodičia, a bývanie bolo na svete. Nevravím, že to sklamanie z Dušanovho prístupu nebolelo. No dnes viem, že ak by som čakala na jeho rozhýbanie sa, doteraz by som okupovala svoju detskú izbu v rodičovskom dome. A ona zasa tú svoju...

„Prezleč sa! Som myslel, že si už hotová,“ zafrflal, keď sa mu ráčilo vyliezť z kúpeľne. Nechá-pavo som na neho zízala, takmer mi vypadla taška z rúk.

„Ale ja som hotová,“ odsekla som pomedzi zuby s jediným cieľom – nenechať si pokaziť ná-ladu ešte aj dnes.

„Tak to si na veľkom omyle. Takto pred mojich rodičov nepôjdeš. Šaty sú príliš krátke a lacné. Nevedela si si dať na seba niečo normálne? A tie vlasy! A to čo máš za ohavnú bižutériu na krku?“ sypal na mňa narážky na môj výzor a vkus.

„Šaty sa mi páčia. Je mi ľúto, ak máš iný názor, ale ja som si ich kúpila špeciálne na túto príle-žitosť. Dušan, ja naozaj neviem, odkedy si mód-nym guru, ale, prosím, neznevažuj môj vkus!“ sebavedome som oponovala, no slzy som mala už-už na krajíčku.

Okrem sebaobhajoby sa mi rinuli na jazyk aj slová o tom, že tá bižutéria nemusela byť bižuté-riou, ak by na mňa nebol skúpy a z času na čas mi priniesol k sviatku pekný šperk. Ale bolo by to celé úplne zbytočné. A tak som nakoniec slzy prehltna a šaty vyzliekla. Až potom sme vyrazili na cestu, ktorá, dnes už viem, mala byť mojou

prvou a poslednou cestou k rodičom mojej skve-
lej lásky...

* * *

„Duško, urobila som ti šalátik aj kapustničku,“
postrapatila synovi vlásy milujúca mama a pri-
sadla si na operadlo gauča tak, aby bola k nemu
čo najbližšie. „Povedz mi, synáčik, prečo sa tu
nezastavíš častejšie?“ počúvala som medovým
hlasom kladené otázky a žalúdok ma bolel čoraz
viac.

Nemo som pozorovala staršieho muža s úhľad-
ne očesanými prešedivenými vlasmi a okuliarmi
založenými na nose. A to len preto, že na nádej-
nú svokru som sa pozrieť bála. Takmer svokor
mi bol určite na prvý pohľad sympatickejší ako
ona, ale nikdy som nedávala na prvé dojmy. Už
babka mi kedysi dávno prízvukovala, aby som
nesúdila knihu podľa obalu, a mne nezostávalo
nič iné, ako riadiť sa touto otrepanou múdro-
ťou. Neraz som si toto nepísané pravidlo potvr-
dila nielen v súkromnom, ale najmä pracovnom
živote.

Dušan sa s naširoko rozkročenými nohami
hlbšie usadil na pohovke a nervózne si prehrabol
mamou ulízané vlasy.

„Nie je čas, veď vieš,“ mávol otrávene rukou.
Vianočná atmosféra sa neniesla bytom tak, ako
som bola zvyknutá z domu. Dušanova panovač-
nosť a výrečnosť zostala asi zamknutá v našom,
presnejšie povedané v mojom byte. Chvilami
som ho takmer nespoznávala. Mamičkine lás-

kavé, no prísny tónom vyslovené otázky ho zrejme dostávali do rozpakov. Okrem úvodného predstavenia, keď sme si s obomi rodičmi podali ruky, mi viac pozornosti nevenoval.

Nikdy som viac netúžila stať sa neviditeľnou, ako na prvej návšteve u potenciálnych svokrovcov! Hoci v úvode som bola viac ako uchvátená. Dušan si diaľkovým ovládačom otvoril robustnú bránu a zaparkoval pred najkrajším domom široko-ďaleko. Nemalo ma to prekvapiť, vedela som, že Dušanov otec celý život vlastní súkromnú gynekologickú ambulanciu, ktorú pred piatimi rokmi doplnil o ambulanciu asistovanej reprodukcie, kde zamestnal ďalšieho gynekológa a gynekologičku, až sa z maličkovej ordinácie stala úspešná a známa klinika. Kapacitou sa nemohla rovnať nemocnici, no svojím prístupom k pacientkam a výsledkami, ktoré dosahovali v liečbe porúch plodnosti, bola známa široko-ďaleko. Služby, ktoré poskytovala, vyhľadávali všetky celebrity a zámožné paničky.

Majestátna budova bungalovu v ničom nezaostávala za malým hradom, ktorý by ste s trochu kreativity mohli rozdeliť na tri samostatné bývania. Alebo trojgeneračný domček. Anglický trávnik bol kde-tu pokrytý snehovými škvrnami. Krytý bazén bol zazimovaný a stromoradie, črtajúce sa za domom, by som v zimnom období bez listov len ťažko dešifrovala. Za domom bola malá záhradka a obrovská trávnatá plocha. Na chvíľu som zapochybovala, či sa žena stojaca pred mnou mení na domácu gazdinú, len čo sa zatvorí brána domu za poslednou návštevou, no

dlážka a úprava jej nechtov ma rýchlo vyviedli z omylu. To, čo som videla zvonka, sa však ani zďaleka nevyrovnalo tomu, čo skrýval dom vo svojich útrobách.

S nadšením som vykročila z auta, no prísny pohľad pani domu ma už vo dverách schladil. Hoci som mala zimník zapnutý až tesne pri krku, cítila som, ako ho moja budúca svokra kriticky prepaľuje pohľadom a očividne vsádza na prvý dojem. Aj ja som mala vsadiť. Vysoká štíhla žena na vek, ktorý by zodpovedal veku matky jej syna, vôbec nevyzerala. Z diaľky by som jej tipla najviac štyridsať rokov a perfektnú kondíciu. Krátke vlasy mala nafarbené na bordovo, dostrapata vyfénované. Takýto efekt by som nedosiahla ani dlhoročným tréningom. Možno by sa to pri troche snahy podarilo mojej kaderníčke. Čo ma však zaujalo ešte viac, bolo jej oblečenie. Vzorované pančušky jej tesne nad kolenami zakrývala biela kožená sukňa a tigrovaný top! Čakala som skutočne všetko, ale nie takýto outfit u takmer šesťdesiatročnej ženy.

„Alenka, a čo vlastne robíš?“ obrátila svoju pozornosť Dušanova mama na mňa a vniesla ma opäť do reality.

„Som učiteľka,“ hrdo som zdvihla bradu, no nadšenie a entuziazmus zo mňa pod jej opovrhujúcim pohľadom postupne vyprchávali. Na to, že rodičia môjho partnera ani len netušili, čo robím, som sa radšej nesústreďovala.

„Učiteľka? No to je nevďačné povolanie,“ vyprskla na moje nemilé prekvapenie a môj priateľ

len hlúpo pozeral do zeme. Vôbec sa ma neza-
stal.

„Práve naopak,“ dovolila som si oponovať. „Je to veľmi vďačná práca. A milujem ju. Od detstva som o nej snívala.“ Nebola som ješitná a popravde – bola som zvyknutá na narážky na moju prácu, ale nepáčila sa mi jej priamočiarosť. Už počas školy sa moje ročníkové spolužiačky zamestnávali v medzinárodných firmách ako tlmočníčky a prekladateľky, iné vycestovali priamo do zahraničia, no ja som sa za nič na svete nechcela svojho životného sna vzdáť. Ani za cenu dvoj- či trojnásobného príjmu. A nechcela som, aby niekto mojimi rozhodnutiami opovrhoval. Už vôbec nie, aby to bola najbližšia rodina môjho budúceho manžela.

„Jedovať sa s hlúpymi deckami? Čo je na tom také skvelé?“ rozhodila rukami a s prskaním jedu pokračovala. „Dnešná mládež je nevďačná. Učiteľ nie je autorita a s tvojou postavou,“ premerala si ma od hlavy po päty už po niekoľkýkrát, „si ju tak ľahko ani nevybuduješ.“

Taký priamy útok som naozaj nečakala a akékoľvek argumenty by boli zbytočné. Pripúšťam, kedysi som sa aj ja sužovala kvôli tomu, či dokážem byť pre svojich žiakov dostatočnou autoritou, no s pribúdajúcou praxou sa mi potvrdilo, že nejde o to, akého vztahu či váhy pedagóg je, ide o to, ako dokáže decká zaujať a ako sa im vie dostať pod kožu. Mne sa to darilo! Moji študenti zatiaľ dosahovali najlepšie výsledky zo školy a v zborovni som si tiež vybuodovala pekné priateľstvá.

„A ten plat,“ zalomila nádejná svokra opäť rukami. „Čo si z neho už len môžeš dovoliť?“ Kontrolka vo mne zablikala výraznou červenou. To, že som na takýto prístup nebola zvyknutá, by som jej vedela odpustiť, to, že opovrhovala mojím povolaním, by som možno dokázala prehltnúť, ale že vytiahla otázku peňazí pred niekým, koho prvý raz v živote vidí, to ma dostalo.

„Nechaj mladých, oni si rozumejú,“ ozvalo sa z kresla oproti. Už som si myslela, že takmer svokor zaspal. Zároveň mi tak trochu lichotilo, že mi niekto aspoň náznakom chytil stranu, keď už Dušan držal bobríka mlčanlivosťou.

„Ty sa čo ozývaš? Ty tomu tak rozumieš!“ intonácia jej hlasu bola ešte nepríjemnejšia. Potenciálny svokor si zložil ruky na kolená a naďalej hľadel do prázdna.

Aj mi ho bolo podchvíľou ľúto. Napočudovanie, ak by som hľadala vzor muža pod papučou, sedel by priamo oproti mne. To by som na vychýreného lekára nikdy nepovedala. Opäť sa mi raz potvrdilo, že zdanie môže klamať. Doktor Petrovič bol možno odborník vo svojej praxi, no s manželkou si podľa všetkého rady dať nevedel. Už z prvého stretnutia mi bolo jasné, kto u nich nosí nohavice. Ale prečo musela ukázať svoju skutočnú tvár už na prvom stretnutí? Zvláštne. Ďalšie nepríjemné zistenie, ktoré som si mohla zapísať k tohoročným Vianociam, bolo, že Dušan toho viac zdedil po matke ako po otcovi. Na moju škodu. „Ten plat naozaj nie je bohviečo, ale po škole ešte učím v školskej jazykovke, tak si

to trošku kompenzujem,“ priznala som v snahe dvihnúť si kredit. Aj keď moja snaha vychádzala čím ďalej, tým viac navnivoč.

„Čo to vlastne učíš?“

Pokus o prívetivosť by ma za normálnych okolností možno dojal, no pokazená reputácia mojej budúcej „mamičky“ sa už tak ľahko neopraví. *Bude sa musieť pekne snažiť*, zastrájala som sa v duchu. Vďaka bohu, že nie všetky strigy dokážu čítať myšlienky, na tej mojej naivite by sa dobre bavila.

„Jazyky. Angličtinu a taliančinu. Na bilin-gválnom gymnáziu. Sú tam naozaj šikovné deti, väčšina z nich s obrovským talentom na jazyky,“ snažila som sa skryť údiv, ktorý vo mne jej otázky vyvolávali. Viac ako dva a pol roka chodím s jej milovaným synčekom, a ona buď o mne nič nevie, alebo to tak dokonale hrá. Priznám sa, že v danom okamihu som sa ani neodvážila tipovať. Alebo žeby bol Dušan až taký... taký? Ako to vôbec pomenovať? A bola to jeho chyba? Alebo iba milujúca mamička nechcela nič vedieť o žene, ktorá jej kradla syna len a len pre seba?

„A to sa pre mladé dievča nenašla práca nejakej tlmočnice? Určite by sa dalo zarobiť viac, keby si bola šikovná, mohla si sa uchytiť v nejakej veľkej zahraničnej firme. Veď posledné roky je ich tu na každom kroku milión,“ pokračovala vo svojom zapáraní a mne v krku narastala obrovská hrča. Zabolela ma jej pichľavá pripomienka o mojej šikovnosti.

„Mama, už sa do toho nestaraj!“ okríkol ju mi-

lovaný synček a po prvý raz od príchodu sa ma zastal. Aspoň sa mi to tak zdalo. Aj keď – zastal ako zastal. Niekoľkokrát som túto vetu už počula priamo z jeho úst. Jeho svet boli peniaze, môj splnené sny.

Ani on nerozumel mojej záľube v práci s ľuďmi. Aj on mal pohľad zastretý symbolom slovenskej koruny, neskôr eura. Ako inak. Výchova sa nezaprie. No keďže som doteraz nemala tú česť spoznať jeho rodinu, netušila som, odkiaľ vietor fúka. Po celý čas som verila, že jeho skostnatené názory sa zmenia, ak bude vidieť, že som naozaj šťastná.

Ja som si správnosť svojho rozhodnutia potvrdila vtedy, keď som sa stretla na káve so svojimi bývalými spolužiakami. Každá nadávala na svoju prácu, len ja nie. Jednej sa nepáčil šéf, inej systém práce, ďalšia sa sťažovala na to, že si prácu nosí domov, nemôže si vziať dovolenku vtedy, keď potrebuje... Toto všetko mi bolo cudzie, lebo v našej zborovni prevažovali mladí pedagógovia. Boli, samozrejme, aj tí starší, no naša spolupráca bola ukážková. Oni nám odovzdávali cenné rady, my sme ich učili, ako pracovať na projektoch a využívať moderné technológie vo výučbe. Riaditeľ bol úžasný, ústretový človek a vždy tvrdil, že za úspechmi školy nemôžeme skrývať úspechy jednotlivých učiteľov. Tým ešte viac stúpala v mojich očiach. Bola tam jednoducho radosť pracovať!

„Ja že sa starám?“ urazene zalomila skoro svokra rukami. „Chlapec môj zlatý, veď ja vám

chcem len dobre! Čo z takého učiteľského platu odložíte? Takto si na bývanie nezarobíte. Ja len nechcem, aby si sa mi zodral. Už teraz robíš od rána do noci, na vlastnú matku nemáš čas!“ pravou rukou si zotrela nasilu vyronenú slzu a mne sa zdalo, že sa v miestnosti míňa kyslík. Chcelo sa mi kričať, že práve preto, že mám taký mizerný plat, býva jej milovaný synáčik v byte, ktorý som kúpila ja! Že práve preto varím takmer každý deň teplé jedlo, hoci sa sama stravujem v školskej jedálni! Že okrem hypotéky platím aj účty za energie a Dušan ledva zloží zopár drobných na nákup potravín, no z času na čas aj na to zabudne! Že po nociach prekladám, že po víkendoch doučujem, ale bála som sa, že ak to spomeniem, pošle na mňa daňovú kontrolu a opäť nájde nejaký čierny bod, ktorý mi pridelí.

„Duško, chcela by som sa zložiť a upraviť pred večerou, ak sa nenahneváte,“ slušne som sa ospravedlnila a túžila som sa aspoň na chvíľu skryť za zatvorené dvere a dostať sa z drobnohľadu a z paľby útokov. Pred tým, čo nasledovalo počas štedrej večere, som sa však neskryla.

* * *

Eadová zmes vrúcnych pocitov ma obklopovala aj pri prestretom stole. Ako by aj nie. Stretla sa pri ňom štvorica ľudí s rôznymi predstavami, hodnotami a zvykmi. Ja Vianoce milujem. A milujem na nich najmä to, že na niekoľko dní spomalím rozbehnuté tempo, vychutnám si oka-

mihy s ľudmi, bez ktorých si svoj život nedokážem predstaviť. Už pre toto som sa mala vyvarovať tohtoročného sviatkovania.

Neulahodil mi ani štýl výzdoby. Všade okolo na mňa dýchala absolútne nevianočná oranžová farba. Až ma striaslo. Netuším prečo, od detstva som mala na ňu zvláštny druh alergie. Nielen prestieranie, ale aj stromček bol ladený do oranžova, a tak sa vymykal všetkému, čo som doteraz spájala s Vianocami.

Náš bytík som vyzdobila vianočnými ponožkami červeno-zelenej farby, infantilnými soškami sobov, pod miniatúrnym stromčekom u nás doma ležal plyšový Rudolf s červeným nosom. Neočakávala som podobné hlúposti u Dušanových rodičov, chcela som len niečo viac Vianočné... Ostrému zraku budúcej svorky neuniklo, že mi pohľad neustále padal na oranžové svietniky, oranžovú organzu a ešte oranžovejšie servítky, ktorými sa hemžil stôl.

„Tie svietniky sú z Francúzska,“ stihla sa pochváliť, a hoci som vedela, že by som ich mala zo slušnosti oceniť, slová mi nie a nie prísť na jazyk. „Priniesla mi ich Diuška, z vianočných trhov pod Eifelovkou.“ Netušila som, kto je Diuška, len som nemo prikývla. Všimla som si však Dušanov vražedný pohľad, ktorým matku obdaril.

„Hádam sa ti moje prestieranie nepáči?“ ospila sa na neho. Spomenula som si na prejav vyberaného vkusu môjho priateľa pred odchodom z domu a vôbec som si nebola istá, či zdieľa môj názor, alebo sa zasa len prejavuje jeho zmysel pre estetiku.

„Je to veľmi vkusné, aj keď oranžová nie je práve mojou obľúbenou farbou,“ snažila som sa zahasť oheň, ktorý sa rozdúchal pri stole, nie v krbe. Zháčila som sa, keď som si uvedomila, že som svojou úprimnosťou prestrelila. Dušanova matka vyletela urazene zo stoličky. Mala som pocit, že sa každým vyrieknutým slovom zmenšujem. Čo bolo horšie, bála som sa, že nech poviem alebo urobím čokoľvek, svoju reputáciu už nenapravím.

Po chvíli sa však pani domu znova objavila v jedálni, v rukách niesla polievkovú misu. Ešteže nebolo počuť, aký obrovský kameň mi padol zo srdca. Posledné, po čom som túžila, bolo, aby sa na mňa za takú hlúposť urazila. Na stole predou mnou sa objavila kapustnica s údeným mäsom a klobásou. Hoci sa zvyky mojej budúcej rodiny líšili od tých našich, keď sme počas večere dodržiavali pôst a do kapustnice sme sa s vervou pustili až po polnočnej omši, nedbala som a z polievkovej misy som si nabrala polievku tak, aby som sa vyhla mäsu. Skoro svokra na mňa opäť škaredo zazerala. Keď som sa následne zriekla aj ťažkého zemiakového šalátu a mastných podkovičiek z kapra, nevydržala to a opäť raz sa do mňa pustila.

„Tak nám povedz, Alena, čo vy také extra zvyknete doma na Vianoce jedávať, keď sme tvójim chúťkam neulahodili?“ Slovo extra tak zvýraznila, až mnou trhlo.

„Nič extra,“ opäť som bojovne zdvihla bradu. „Raz ročne si zvykneme pochutnať na šošovicovej polievke so sušenými slivkami. A potom naši

jedia kapra so šalátom ako vy. Ja mám šalát veľmi rada, ale kvôli problému so žlčníkom sa ho nedobrovoľne zriekam.“

„Taká mladá a už má problémy so žlčníkom?“ zalomila opäť rukami. „Vy mladí ste dnes strašne padavky. Kedysi sme jedli všetko pripravované na domácej kvalitnej masťi a nikoho žlčník nebolel. Teraz si každý musí nejakú chorobu vymyslieť.“

Pre vlastné dobro som v tichosti napočítala do desať. Nepomohlo. Svokrine ústa sa nezatvorili.

„My s otcom sa takto stravujeme roky rokúce a nič nám nie je. Aj Dušanko... Vidiš, Duško? Vyzerá to tak, že na zemiakový šalát budeš musieť prísť len k nám.“

„Nerýp už, pekne ti hovorím,“ hromovým hlasom sa opäť ozval Dušanov otec a mama spustila hlasitý nárek. Veľkými silenými slzami najprv zmáčala obrus s nevianočnou tematikou a následne s hrmotom vstala od stola. My traja sme v tichosti dojedali zvyšky z tanierov. Ja polievky, Dušan s otcom šalátu s rybou. Žiadne rozbaľovanie darčiekov, pozeranie Popolušky ani polnočná omša sa nekonali.

Keď som už o deviatej sedela zatvorená v izbe, pretože vzorný synáčik sa venoval urazenej mamičke, vytočila som číslo mojej najlepšej kamarátky s prosbou, aby po mňa prišla. Na jednej strane ma mrzelo, že ju ťahám z vianočnej pohody, na druhej som potrebovala zmiznúť ako soľ. O to viac, keď som cez zatvorené dvere počula skoro svokru zvýšeným tónom hlasu hovoriť o tom, ako sa objavím na prahu ich dverí a na-

miesto vďačnosti, že ma prijali za svoju, som im obrátila Vianoce naruby.

A tak som poslednú polhodinu pred príchodom Ivany stála pred bráničkou rodinného domu, do ktorého som viac nechcela vkročiť. Ale ako to už v živote chodí, človek mieni, Pán Boh mení...